

SLÆGTS-NYT

FAMILIEMEDDELELSER FOR STORGAARD-SLÆGTEN

Nr. 30

DECEMBER 1973

22. årgang

Så sker det

Som jeg bemærkede i sidste nummer af Slægts-Nyt så kommer der en dag, hvor vi ældre må spænde fra. Jeg har nu været redaktør af bladet i så mange år, at jeg kan være bekendt at trække mig tilbage.

Det er godt og sundt at få yngre og friske kræfter til. Nye impulser og nye ideer må vi have. Kom med forslag. Dog bliver jeg stadigvæk i Slægtsfest-udvalget. Jeg takker såvel slægten som mine medarbejdere for den tillid, der er vist mig gennem de mange år.

Tonny Storgaard, red.

Et tilbageblik

Et år er atter gået, siden Slægtsbladet sidst kom ind ad døren, nogle af slægten har mærket sorgen tynge, andre, som vi har kun godt at takke for.

Året blev et af det bedste, jeg kan huske, en dejlig, mild vinter og en sommer med mange solskinstimer, hvor har vi vel alle nydt det. Ja, tænk, vi havde taget af stuehuset i ca. i måned, de eneste fugttråber, der faldt på loftet i al den tid, var sveden fra Chr. Madsen og hans medhjælper.

Tak for de mange bidrag, der kom på girokortene, det har gået meget godt, vor økonomi er den bedste nogensinde, endda så god, at vi ikke behøver at sende girokort med i den her omgang. Skulle nogen alligevel føle trang til at sende penge, er vi da heller ikke sådan, at vi ikke tager imod bidrag.

Kærlig hilsen. *Johs.*

Kontingent

Som Johannes bemærker i sit indlæg, så kan vi glæde abonnenterne med, at dette nr. af Slægts-Nyt er kontingentfri.

Red.

Den første telefon i Hinge

Det er farbror Johan, der fortæller (Johan Nielsen). I oktober 1891 havde han hørt, at forsamlingshuset i Nørskovlund skulle indvies, det var en begivenhed, som en 10 års purk nok kunne tænke sig at overvære. Ankommen til Nørskovlund viste det sig, at der var mere på programmet den dag, nemlig generalforsamling i mejeriet, der holdtes på perronen i det fri, man var ikke forvænt dengang.

Generalforsamlingen var ved at være slut. Morbror Theodor (Theodor Petersen), der var formand for mejeriet, spurgte, om der var flere, der havde noget på hjerte, ellers havde købmand Ingvar Jensen, Linge, bedt om ordet.

(Fortsættes næste side).

Glædelig jul

og et godt nytår ønsker vi hele
Storgaard-slægten.

Avisudvalget.

Da det ikke var tilfældet, fik så købmanden ordet for at fremføre en sag, der angik hele sognet, syntes han. Der var nemlig kort forinden ført en telefonledning til Serup, nu ville han bede mejeriet give et tilskud, så ledningen kunne føres videre til Hinge. Hvad resultatet blev, vides ikke, men tanken blev en realitet. Fra Serup førtes ledningen på master til søen, et kabel igennem søen, og så videre på master til købmandsgården, så havde sognet fået sådan en herlighed - såvidt farbror Johan.

Nyligt afdøde Jens P. Storgaard har fortalt, at han under første verdenskrig var med til at tage kablet op af søen, der var antagelig penge i kobberet.

Den senere Nørskovlund central blev i 46 år passet af en gren af Storgaard-slægten.

Dødsfald

Slægtsbog, side 84.

Viggo Storgaard døde pludselig på hvilehjemmet i Ans den 11. september 1973. En lang arbejdsdag var slut. Viggo og Johanne har prøvet, hvad det vil sige at have små kår. Men trods det, at der i hjemmet er opvokset 5 børn, så kunne vi altid glæde os over at blive mødt med et godt humør og en glad velkomst. Det var altid en fornøjelse at se det gode og kammeratlige forhold her var mellem forældre og børn. En datter og svigersøn, Johanne og Egon, har overtaget hjemmet i Hvam.

Et meget stort følge fulgte Viggo til hans sidste hvilested på Vium kirkegård.

Æret være Viggos minde. *Tomny.*

Slægtsbog, side 68.

Anders Storgaard, Brønshøj, København, afgang ved døden den 14. juli 1972.

Slægtsbog, side 66.

Anne Sofia Storgaard, Middelfart, afgang ved døden den 1. april 1973.

Fødsler

Rettelse: Slægtsbog, side 86.

I. L. 1. Doris og Bent Fahlberg, en søn.

I. L. 1c. Jens Olaf Fahlberg, i Bjerringbro d. 9. november 1971.

Slægtsbog, side 52 III. E. 3a.

Signe Kappel Øvre, f. d. 23. september 1973, datter af Hanna og Frans Kappel Øvre.

Slægtsbog, side 83.

Lis og Warni Rosted Sørensen.

I. D. 1. A. 2. Lars Rosted Sørensen, f. d. 20. oktober 1968 i Bjerringbro.

Slægtsbog, side 53, III I. 1. 1.

Jacob Madsen, f. d. 18. november 1970.

Slægtsbog, side 65, II. B. 3b. 1

Ellen og Frode Storgaard Hjorth, en søn, Kim Hjorth, f. d. 16. april 1973.

Slægtsbog, side 53.

1. Jens Jacob Storgaard, Rosholm, 11. februar 1970.

2. Hans Peter Storgaard, Rosholm, 24. april 1972.

Slægtsbog, side 57, VI. B. 1.

Lis og Holger Birk, Kjellerup, en datter, Luise Birk, f. d. 14. juli 1973.

Slægtsbog, side 58, VI. E. 2.

Grethe og Mogens Storgaard Madsen, en søn, Jesper Storgaard Madsen, f. d. 23. juli 1968.

Slægtsbog, side 58, VI. G.

Ester og Kaj Storgaard, Ulstrup, en søn, f. d. 6. august 1973.

Slægtsbog, side 100, I. A. 1.

1. Lone og Kresten Storgaard Jakobsen, en søn, Mogens Storgaard Jakobsen, f. d. 30. august 1972.

Guldbryllup

Slægtsbog, side 50.

Mariane og Jens Chr. Davidsen, d. 24. juli 1974.

Sølvbryllup

Slægtsbog, side 51.

Ruth og Arne Skov Larsen, 1974.

Slægtsbog, side 65.

Herly Hilma og Knud Overby Storgaard, Brønshøj, København, d. 25. september 1974.

Slægtsbog, side 82.

Marie og Knud Sørensen, d. 14. april.

Slægtsbog, side 98.

Hans og Gudrun Spangenberg, d. 9. juli.

Slægtsbog, side 51.

Ruth og Arne Skov Larsen, d. ?

Bryllup

Slægtsbog, side 66, II. D. 1. a.

Kirsten Storgaard, gift d. 16. august 1970 i Middelfart kirke med sparekasseassistent K. Brønlund Pedersen, Middelfart, f. d. 24. november 1947.

Slægtsbog, side 53.

1. Niels Jacob Madsen, f. 21. juni 1945, gift 27. maj 1967 med Inge Birgit Rasmussen, f. 27. marts 1946, datter af muremester Ejner Rasmussen.

Slægtsbog, side 53.

2. Vibeke Storgaard Rosholm f. Madsen, gift med radioforhandler Aage Rosholm, Randers, søn af karetmager Jens Emanuel Pedersen.

Slægtsbog, side 58, VI. E. 1.

Børnehavslærerinde Kirsten Storgaard Madsen, viet i Silkeborg kirke d. 23. juni 1973 til bankfuldmægtig Jørgen Knud Andersen, f. d. 17. oktober 1946, søn af pakkemester Aksel Andersen, København.

Slægtsbog, side 58, VI. E. 2.

Arkitekt Mogens Storgaard Madsen, viet i Ringkøbing kirke den 3. februar 1968 til apotekerassistent Grethe Munk Jensen, f. d. 11. marts 1944, datter af kreditforeningsfuldmægtig Kristian Munk Jensen, Ringkøbing.

Slægtsbog, side 101, VI. A. 1.

Jørgen Storgaard Jakobsen, viet i Thorning kirke den 8. september 1973 med Birthe Eriksen, født den 21. december 1952, datter af vognmand Vagn Eriksen, Sjørslev.

Runde år

Svend Davidsen, 10. oktober, 70 år.
Paul Ejner Madsen, 25. januar, 70 år.
Ingeborg Stenholt, 8. maj, 65 år.
Jakob Madsen, 25. marts, 60 år.
Mary Rasmussen, 8. januar, 70 år.
Birthe Sofie Hedelund Nielsen, 5. april, 65 år.
Aage Wittrup Nielsen, Kjellerup, 14. september, 60 år.
Anna Ilsø Jensen, 9. maj, 65 år.
Kresten Ilsø Jensen, 18. august, 65 år.

Johannes Nielsen, Hinge, 9. oktober, 65 år.
Hilda Storgaard, 6. juni, 85 år.
Aase Dahm, 11. juni, 50 år.
Clarence August Dahm, 8. juni, 50 år.
Jens Peter Rask, Silkeborg, 13. oktober, 85 år.
Ruth Kristensen, Kjellerup, 13. februar, 50 år.
Rita Storgaard, 4. september, 50 år.
Maren Sørensen, 4. december, 70 år.
Nelly Sangild, Silkeborg, 20. august, 70 år.
Henry Nielsen, 31. oktober, 65 år.
Ida Johansen, Kjellerup, 29. februar, 70 år.
Helga Buchretiz, 16. april, 65 år.
Eva Marie Storgaard, 30. september, 60 år.
Anna Pedersen, 2. juli, 50 år.
Peder Henrik Storgaard, 16. maj, 50 år.
Ejner Winkler, 18. april, 50 år.
Aage Kristensen, 27. august, 50 år.
Kirstine Kjeldgaard, 5. november, 65 år.
Hans Chr. Stenum, 9. maj, 75 år.
Olaf Leonhard, 3. april, 60 år.
Ove Pehrson, 6. januar, 75 år.
Christen Agner Storgaard, 17. januar, 65 år.
Børge Rahbe Petersen, 2. april, 65 år.
Inger Rahbe Due, 2. marts, 60 år.
Ole Due, 12. juli, 65 år.
Karen Hald, 24. februar, 70 år.
Hans Spangenberg, Kjellerup, 28. oktober, 50 år.
Gudrun Spangenberg, Kjellerup, 20. maj, 50 år.
Ove Hundahl, 26. juni, 60 år.
Svend Erik Mical Bitsch, 3. juli, 50 år.
Ejgild Bech, 20. marts, 50 år.
Anders Nielsen, 27. april, 65 år.
Else Nielsen, 4. marts, 65 år.
Aase Nielsen, Kjellerup, 26. februar, 50 år.

Brudstykker af min tanzanianske dagbog

Af amanuensis Birgit Storgaard Madsen, mag. art.

- **EN SØNDAG I SEPTEMBER 1973 - eller
TURISTENS TANZANIA**

Man vågner tidligt her. Det er ikke lydene af biler eller mennesker, der vækker en. Det er lyset. Det kommer snigende allerede kl. 6 om morgenen. Bor man, som jeg gør her, med Afrikas højeste bjerg som nærmeste nabo lige uden for ens soveværelses-vindue, så må man simpelthen op hver dag og se de første solstråler ramme toppen af bjerget og farve sneen smukt rosa mod den turkisfarvede morgenhimmel. Skynder man sig ikke, har bjerget behaget at hylle sig majestætisk i skyer for ikke at slippe sin grå klædedragt, før aftenhimmels stjerner lyser, og månens stråler rammer sneen. Det tegner til at blive en meget varm søndag, allerede tidligt om morgenen er der 26 grader. Vi må lidt væk fra

varmen og beslutter at lade søndagsturen gå til Arusha National Park, der ligger ca. 100 km kørsel herfra oppe på Mt. Merus skråninger. I en fart bliver morgenmaden overstået, hundene bliver fodret, (de kan ikke være med, når man skal ind i en national park), picnic kurven bliver gjort færdig og bilen checket for olie, vand, benzin etc.

Vi kører ud af Moshi by og rundt langs foden af Kilimanjaro i vestlig retning. Snart er vi ude på den gule Masai-steppe, hvor masalerne græsser deres kvæg. Vi ser nu foran os Mt. Meru, der rejser sig som en ca. 5000 m høj marengs foran os. Jo nærmere vi kommer til Mt. Meru, jo mere grønt bliver der atter rundt om os. Vi kører igennem bøndernes bananplantager og et par store kaffeplantager og når frem til afviseren til parken. Nu begynder opkørslen til bjerget. Vejen er smal, hårdt medtaget af sidste regntids strømme af vand, men nu tør og støvet. Forsigtigt »kravler« bilen opad. Vi kører

forbi den sidste farm og når op i regnskoven. Et tæt væv af mørkegrønt omgiver os. Et væld af lyde omgiver os. Fugle, aber og en enkelt morgensur elefant spektakler.

Km efter km lister vi os opad. Vi når frem til porten til parken. Vi må skrive os ind i portnerens bog, (det er nødvendigt at kontrollere, hvor mange og hvilke biler, der er kørt ind, og hvilke der er kørt ud, for at kunne komme evt. nødstedte gæster til hjælp), og betaler de 25 shs (ca. 25 kr.) det koster at komme ind.

I dag vil vi først køre til Ngordato-crater, et vulkansk krater på østsiden af Mt. Meru. Bilen kravler opad, det er ganske stejlt nu, for vi skal op på kraterranden og køre. Der ligger frisk elefant-møj på vejen, så elefanterne er ikke langt borte, men udsigten er ikke stor, for vi er stadig i regnskoven. Sidste lille bakke forceres, og vi når op på kraterranden og får det første kig ned i krateret, hvor vi ser mængder af små, mørke prikker. Vi ved da, at der er mange dyr i krateret i dag. Vi kører langs med krateret et stykke frem, stiller bilen ved et udsigtspunkt, går ud og kravler helt op på kraterkanten. Et skønt syn møder os. På de solbeskinnede saftigt grønne enge i bunden af krateret går store flokke af bøfler, hjorte og vildsvin og græsser og roder i jorden. Nogle er gået ned til kratersøen for at drikke. Vi sidder længe og følger dyrenes bevægelser, mens vi nyder den kølige luft oppe på bjerget og skyggen fra de store træer rundt om os.

Mættede af indtrykkene fra Ngordoto krateret beslutter vi os for at køre tilbage langs kraterranden og sætte kurs mod en helt anden del af parken, Momella søerne. Vi lister forsigtigt afsted ad de snævre veje. Der er kommet flere besøgende i parken, vi møder flere af dem på vor vej tilbage. Det er ikke alle vegne let at møde modgående trafik her.

Den smalle vej slynger sig ud og ind, op og ned gennem tæt skov, udsigten er ikke stor, hverken til siden eller fremad. Det pusler tæt ved os. Vi er hurtige til at kigge. Det er skovantiloperne, der springer. De er morsomme at iagttage. Fra kun at høre svag puslen ser man pludselig i et glimt den store rødbrune antilope i et hurtigt, elegant spring over vejen. Ved man ikke bedre, tror man, at den fortsætter langt ind i skoven. Men har man tålmodighed, og er der ikke andet, der forstyrrer en, vil man se, at den stopper lige så hurtigt, som den satte igang, og står, godt kamufleret bag grene og blade og kigger nysgerrigt efter en. Efter en stund forvinder den, den er nok alligevel ikke helt sikker. Vi fortsætter. Farten er ikke høj, dels fordi vejen ikke tillader det, dels fordi vi skal nå at se. Lige rundt om næste sving bliver vi nødt til at stoppe helt. Kraftig støj fra skoven langs vejen har været et lille varsel til os om, at hr. elefant var på vej. Men at der var 9 store elefanter med et par babyelefanter ved siden, der har besindet sig til at krydse vejen, kunne vi ikke ane. Et par af dem er meget nysgerrige og bliver stående på vejen med front mod os og glør. De står længe og svinger med snabelen. Vi sidder stille i bilen, men lader motoren gå i tomgang, parat til at bakke bort i en fart om nødvendigt. De kigger, vi kigger. Endelig beslutter de sig til at vige vejen. Vi kører så langt frem, at vi holder lige ud for det sted, hvor de forsvandt ind i skoven. De fleste af flokken har nu travlt med at tage for sig af madvarerne, store træer og buske må falde for deres stærke snabler. Mange

grene og blade glider ned i maven på disse kæmper. Men elefanter kan åbenbart ikke lide at blive begloede, mens de spiser. Med eet begynder to af de store haner, der står nærmest ved vejen, at flappe med ørerne, og en af dem sender en forfærdelig lyd gennem snabelen og sætter den tunge krop i fart i retning af os. En, to, tre, er vi borte, kun efterladende os en støvsky.

Vi kommer ud at den tætte skov og nærmer os nu Momella søerne. Der er 8 større og mindre søer beliggende i noget, som nærmest kan lignedes ved et sæterlandskab. Et smukkere syn end disse søer skal man nok lede længe efter. Toppen af Mt. Meru er skyfri og spejler sig i søerne, og hvis toppen af Kilimanjaro havde været skyfri, ville den også have spejlet sig. På det skønneste sted med den fineste udsigt parkerer vi bilen, folder tæppet ud og sætter os med den medbragte lunch. Neden for os går en stor flok giraffer og nipper af træerne. En af søerne er helt lyserød i vandkanten. Det er hundredvis af flamingoer, der farver den. Nogle af dem letter og flyver i retning af en af de andre søer. En elegant flugt. Nede til højre ser vi en del waterbuck gå og græsse. De er store, tunge, men smukt skabte dyr med en tyk, grålig pels. De ser så fredelige ud som en danske ko på engen. Vore øjne er konstant på flugt over landskabet. Der er hele tiden noget nyt at se på. Det bobler i vandet ude i en af søerne. Mon det skulle være en flodhest? Vi sidder stille og venter. Jo; der stikker et par mørke buler op af vandet, og pludselig ser vi ind i et stort gab. Bare nogle sekunder, så lukker den munden igen og forsvinder ned under vandoverfladen. Vi sidder længe og nyder synet foran os. Maden er for længst spist, man føler sig lidt søvrig af solen og øllen til maden. Sanserne sløves lidt. Hvor længe vi har været om at registrere puslen bag os, véd vi ikke. Men pludselig trænger lyden af dyr i nærheden ind til vor bevidsthed. Det er en bøffelflok, der kommer nærmere. Det kan nok være, at vor middagsidyl afbrydes hurtigt. Det gælder om ikke at få dyrene mellem os og bilen. Vi når bilen og kommer afsted, uden at der sker noget. Vort sidste mål, inden vi kører ud af parken, er et besøg på Momella Lodge, et turisthotel, der ligger lige i udkanten af parken. Omgivet af farvestrålende tropiske blomster ligger lodgen med de mange hytter, der udgør soverommene. Vi synker ned i nogle dybe lænestole beklædt med skind fra zebra og andre vilde dyr og venter på eftermiddagstejn med friskbagte kager. Der er ikke så mange turister på denne tid af året, det er ikke højsæson. Men de, der er, taler med stor begejstring om deres oplevelser i denne perle af en naturpark.

Med i bilen er Pastori, en tanzaniansk ven, der kommer fra Bukoba i det vestlige Tanzania, og som nu er på 2-års kursus i Moshi. Han har, som de fleste tanzanianere, ikke tidligere besøgt en dyrepark. Desværre er det kun forbeholdt en lille gruppe af Tanzanias befolkning at have råd til at foretage sådanne besøg, som nok en lang tid fremover vil være begrænset til europæiske og amerikanske turistforlystelser.

Pastori har heller aldrig set elefanter, han er rædselsslagen over deres størrelse og deres synlige og hørlige irritation over at blive begloet. Gang på gang på vejen hjem mod Moshi vender han tilbage til sine indtryk fra denne søndags udflugt.

(Fortsættes næste år).

Australien

Torsdag den 6. oktober 1966

Hvorfor traf jeg dog ikke de hyggelige mennesker noget før? Hvor ville det have forkortet tiden meget for mig. Poul ville nemlig ikke spille kort. Så går i dag nok osse. Nu har jeg nemlig ikke mere at læse i - godt at vi snart er ved vejs ende. Nordmanden bekræftede, at det var rigtigt, som vor jagtkonsulent fortalte mig, at der var en sand overflod af hjorte på New Zealand. De har 3 hjortearter. Han havde f.eks. kørt 200 km en aften, og da så han mindst 100 hjorte i lygteskæret. Jagten på hjorte er fri over hele New Zealand, og der udbetales skydepræmier. Hvad mener I gæve jægere derhjemme om at komme derned og redde sig nogle fine gevirer. Kødet regnes for værdiløs pga. den overflod de har.

Han fortalte mig også, at det var svenskeren, der havde gjort ham opmærksom på, at jeg var dansker, men han havde ikke fundet en passende lejlighed til at hilse på mig før. Han inviterede mig forresten til at komme til New Zealand på jagt. »Ja, tak,« sagde jeg, »havde det bare ikke været for afstanden.« De havde også en vingeløs fugl, Kivi hed den. Den var lidt større end en due og var decideret natfugl og totalt fredet. Havde man penge nok og så kunnet tale engelsk, så var der også fornøjelser nok - vel at mærke, når man måtte have et godt helbred.

Sådan en afrejsedag fra en havn er altid noget af en bevæget dag. Omend det ikke her berørte mig personlig, så må man tænke på alle de, der her skilles fra slægt og venner for lange tider, ja, nogle måske for bestandig. Mange afskedstårer fældes, så man kan godt gå hen og blive lidt sentimental. Min nye ven nordmanden hjalp mig i dag med de sidste formaliteter, for vi skal fra borde i morgen. Min kabinebagage blev også pakket i de 2 sidste kufferter i dag. Så skulle det være let i morgen. Efter sigende skulle vi være i Sydney sidst på eftermiddagen. Jeg gik i seng allerede kl. 22.

Fredag den 7. oktober

Endelig rejsens sidste dag - i dag skal jeg møde mine kære - jeg glæder mig. Vi blev vækket med et ordentligt rabalder til morgen, idet skibet tog en så stor se, at vor trappestige væltede med et ordentligt brag, og samtidig væltede en rejsekuffert, jeg havde sat ved fodenden af køjen, ned over mine ben. Jeg røg op som en raket helt fortumlet over det skete. Det havde rejst vinden i natens løb, så vi havde den hidtil værste kuling. Godt at det er den sidste dag ombord. Om formiddagen er alt vild forvirring. Pursere i massevis slæber kufferter op på dækket - der bliver tonsvis af bagage, der skal af i Sydney.

Vi har hele dagen haft kysten i sigte, dog så fjern, at man selv i kikkert ikke kan se enkeltheder derinde. Da vi havde spist frokost, sagde jeg farvel (good by) og tak (thank you) til mine bordfæller. Nu må det antagelig være det sidste måltid, vi får sammen ombord. Vejret er blevet mere klart, men ikke solskin. Kl. er 15. En sværm

af måger, 3 arter, har hele dagen fulgt båden. Det ser ud til, at de svæver på stive vinger hele tiden. Der er enkelte kæmpestore fugle imellem. Gad vist om det er Albatros? Kl. 16 er det blevet fint solskin. Jeg tror, det er Sydney, vi skimter i det fjerne. Kl. 17,30 ligger vi ud for indsejlingen til Sydney. Det ser ud til, at forstaden til byen ligger højt oppe på klipper, der står lodret ned til havet. Bølge-slaget mod klipperne gi'r et skumsprøjt på mindst 10 m højde. Det så på lang afstand ud, som om det var vanddampe, der steg op langs kysten. Jeg har sikret mig en siddeplads inden for rubrik 4, hvor jeg hører hjemme. Vi er inddelt i hold rundt i salonerne. Har man ikke sikret sig en siddeplads, kan man komme ud for at skulle stå op i flere timer. Her rejser jeg mig ikke for en dame, jeg ser heller ikke andre gøre det. Her er enhver sig selv nærmest. Da vi blev lodset i havn, så vi et dansk skib med Dannebrog i masten. Den hed København-Frankrig.

Det begynder så småt at mørkne, vi kommer ikke i land ved dagens lys. Det er godt nok synd med den lange køretur i mørke, det var skønt at have set landskabet. Klokkeren ca. 16,30 stod vi ind i havnen. Allerede dengang blev vi vist ind i salonerne og måtte hver især finde vor nummerafdeling. Det blev en frygtelig ventetid. Langt om længe kom vi ind i tolden og troede, at her måtte da i det mindste være een af familien til at hjælpe mig gennem tolden. Men nej, her var heller ingen.

Jeg havde fået Poul til at skrive en hel del oplysninger og spørgsmål på engelsk. Det voldte den arme tolder det største besvær at finde ud af det. Jeg ville jo forklare ham, at jeg endnu manglede 3 kufferter og i kasse. Han ville forklare mig, at de næste dag havde åben fra kl. 9-17. Jeg sagde så, at der var 400 km til mine børn. Nå, enden på visen blev, at jeg fik udleveret 2 kufferter og min håndbagage med, så skulle jeg hente Huggo. Straks jeg kom ud, så jeg min familie i baggrunden, men måtte gå et længere stykke, før jeg endelig slap ud til dem. Da var kl. 21,30. Det blev et hjerteligt og bevæget gensyn efter 10 års adskillelse. Her var Ellen og Huggo med drengene, som nu var blevet voksne og havde hver sin kæreste, Fay og Kerry, som var australiere. Så var der den lille Lisa, som var født i Australien. Huggo og jeg ville nu ind og tale med tolderne igen, men det viste sig umuligt at komme ind igen. Vi fandt så ud til de parkerede biler. Vi kørte nu nogle km og holdt så ind på en kinesisk restaurant, hvor vi fik et hårdt tiltrængt måltid mad. Derefter kørte vi den lange tur til Lithgow. Her fik vi så en kop kaffe, før vi endelig gik i seng - trætte og lykkelige.

Nu var jeg så endelig i Australien.

Tonny.

Ansvarh. redaktør: Antonny Storgaard, »Solhøj«, Skivevej 158,

8831 Løgstrup, tlf. (06) 642403. Tryk: Vejle ny Bogtrykkeri.